

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8114223543
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8114223543.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Anny Ilčinovej a JUDr. Jozefa Angeloviča, v právnej veci žalobcu: C. G., L.. X.XX.XXXX, J. XXX XX Š. J. XXX, zastúpený I.. L. G.Š., L.. XX.X.XXXX, J. XXX XX Š. J. XXX, za účasti intervenienta na strane žalobcu I.. L. G., L.. XX.X.XXXX, J. XXX XX Š. J. XXX, proti žalovanej: I. J., L.. XX.XX.XXXX, J. Š. XXX XX J. XXX, v konaní právne zastúpená: JUDr. Kristína Malá Piovarčiová, advokátka, so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, IČO: 42104521, o vydanie nehnuteľnosti s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a intervenienta na strane žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 12C/305/2014-164 zo dňa 21.2.2020 v spojení s opravným uznesením č. k. 12C/305/2014-203 zo dňa 4.11.2020, takto jednohlasne

rozhodol:

Odmieťa odvolanie žalobcu a intervenienta proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým nepripustil vstup intervenienta na jeho strane.

Vo zvyšku potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením.

Žalovaná má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Z a m i e t a návrh žalobcu na prerušenie konania.

II. Vstup intervienta I.. L. G. na strane žalobcu n e p r i p ú ť t a.

III. Žalobu z a m i e t a.

IV. Žalovaná má vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% trov konania, o ktorých výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Opravným uznesením zo dňa 4.11.2020 súd prvej inštancie opravil záhlavie rozsudku tak, že doplnil meno a priezvisko sudcu rozhodujúceho v tejto veci.

3. V dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 25.8.2014 sa žalobca domáhal uloženia povinnosti vydať žalobcom (označená žalobkyňa v 2. rade žalobu nepodpísala ani neudelila plnomocenstvo) časť nehnuteľnosti č. Q. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 381 m², tak ako táto bude špecifikovaná v znaleckom posudku, a vydať žalobcovi v 1. rade časť nehnuteľnosti č. Q. XXX/X - zastavané plochy a nádvoria o výmere 447 m², tak ako táto bude špecifikovaná v znaleckom posudku.

4. Podaním doručeným súdu dňa 11.5.2015 sa žalovaná vyjadrila a uviedla, že mala záujem na mimosúdnom usporiadaní, preto odstránila časť plota v prednej časti v snahe usporiadať nerušené susedské vzťahy. V prípade ak zasiahla do vlastníckych práv žalobcov, uviedla, že žaloba je nepresná a neurčitá, a nie je podľa nej možné vykonať nápravu. Vo veci by bolo nutné vyhotoviť geometrický plán na presné určenie hranice medzi ich nehnuteľnosťami a na základe toho rozhodnúť v akom rozsahu zasiahla, resp. nezasiahla do práv žalobcu. Žiadala, aby súd uložil žalobcom povinnosť na presné vymedzenie petitu žaloby a dať vyhotoviť geometrický plán.

5. V konaní dovtedy vystupujúca tretia osoba (pozn. I.. G.) svoje postavenie vedľajšieho účastníka dňom 30. júna 2016 stratila, lebo vedľajší účastník ako subjekt konania zanikol a nie je možné ho stotožňovať so žiadnym iným subjektom definovaným v Civilnom sporovom poriadku, ktorý pri riešení problematiky intervencie (doterajší inštitút vedľajšieho účastníctva) prikročil ku jej komplexnej zmene. Podľa novej právnej úpravy intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku sporu (§ 81 CSP) a do konania vstupuje zvláštneho podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním, pričom vstup intervenienta je prípustný počas celého konania (§ 82 ods. 1, 2 CSP). V danom prípade k automatickej transformácii nedochádza vzhľadom k uvedenému a podmienky intervencie splnené neboli.

6. Túto tretiu osobu súd prvej inštancie vyzval, na vyjadrenie aj poučením s novou právnou úpravou podaním zo dňa 28.7.2017 na ktoré nereagovala, pričom prevzatie mal súd vykázané dňom 17.10.2017.

7. Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 12C/305/2014-107 zo dňa 14.12.2017 tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania.

8. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a vo veci uviedol, že na procesných právach a povinnostiach subjektu vystupujúceho v konaní (spore) ako vedľajší účastník nič nezmenila zmena právnej úpravy spočívajúca v zrušení Občianskeho súdneho poriadku a nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku od 1. júla 2016. Aj oznámenie určitého subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na žalujúcej alebo žalovanej strane je totiž procesným úkonom, ktorého účinky - vznik vedľajšieho účastníctva - zostávajú v zmysle 470 ods. 2 CSP zachované. Iný výklad, podľa ktorého vedľajšie účastníctvo takéhoto subjektu účinnosťou CSP bez ďalšieho zaniklo, by odporovalo ustáleným zásadám ochrany nadobudnutých práv a ochrany legitímneho očakávania vyplývajúcim z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Okrem toho by takýmto výkladom nebol rešpektovaný ústavný princíp rovnosti, pretože trvanie nadobudnutého statusu vedľajšieho účastníka by nebolo závislé na naplnení jeho zmyslu (ktorým je dosiahnutie víťazstva v spore tej strany, na strane ktorej vedľajší účastník vystupuje, a ktorý trvá až do právoplatného rozhodnutia 2016 právoplatne skončené, alebo neskončené, ale v náhodilosti, t.j. na tom, či konanie bolo k 1. júlu 2016 právoplatne skončené, alebo neskončené. Uviedol, že postavenie intervenienta v sporovom konaní upravuje § 81 a nasl. CSP. Predovšetkým súd prvej inštancie pred rozhodnutím, o žalobe a po zmene procesného predpisu neoznámil žalobcovi a žalovanej vstup intervenienta do konania v zmysle ust. § 82 ods. 4 CSP a podľa obsahu vyjadrení strán sporu neposudzoval či je potrebné o vstupe alebo prípustnosti vstupe intervenienta rozhodovať podľa § 83 CSP.

9. Uviedol, že vzhľadom na to, že právne postavenie I.. L. G. aj po tom, ako zanikla zmena procesného predpisu, inštitút vedľajšieho účastníctva, zostalo zachované v podobe interveniencie na strane žalobcu v konaní, súd prvej inštancie ňou ako s intervenientom nekonal, nedoručoval jej žiadne písomnosti ani predvolanie na pojednávanie, čím súd prvej inštancie zaťažil konanie vadou, ktorá spôsobila, že došlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Táto vada konania rozhodnutia súdu prvej inštancie mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a založila dôvod zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, na ktorú prihliadal odvolací súd z úradnej povinnosti (ex officio) podľa § 380 ods. 2 CSP. Poukázal na to, že súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 CSP po vrátení veci má vykonať procesný postup podľa § 82 ods. 4 CSP a následne vec opätovne prejednať vec za účasti I.. L. G. ako intervenienta na strane žalobcu, v prípade ak jej vstup do konania nenamietne žiadna z procesných strán a následne prvej inštancie nerozhodne o jej neprípustnosti vstupe ako intervenienta na strane žalobcu.

10. V tejto súvislosti súd prvej inštancie podľa svojho názoru poukázal na odlišný právny záver vyjadrený v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 1Cdo/128/2017. Súd v danej právnej veci vyzval I.. L. G. podaním zo dňa 28.7.2017, doručeným až po neúspešnom pokuse, cez poštového doručovateľa a obecný úrad, napokon OO PZ dňa 17.10.2017 (prostredníctvom splnomocnenca vid' č.l. 91, 92 spisu), aby súdu prvej inštancie predložila vyjadrenie, či jej podnet na vstup vedľajšieho účastníka má súd považovať za podnet vstupu intervenienta. Súčasne bola žiadaná, aby súdu odôvodnila právny záujem na výsledku konania v zmysle ust. § 82 ods. 3 CSP, v lehote 10 dní, na čo nereagovala. Až po uplynutí tejto lehoty súd mal za to, že I.. L. G. po zániku inštitútu vedľajšieho účastníka nemá záujem byť v konaní intervenientom, preto od uplynutia tejto lehoty súd pokračoval v konaní ako v konaní bez intervenienta na strane žalobcu. Spravujúc sa aj právnymi závermi súdov vyššej súdnej autority, že od 30.6.2016 inštitút vedľajšieho účastníka zanikol, ako to vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia NS SR.

11. Žalovaná podaním zo dňa 3.12.2019 namietla vstup intervenientky do konania poukazujúc na to, že nie je pravdou, že by I.. L. G. mohla mať právny záujem na výsledku konania, tvrdiac, že rozhodnutie súdu bude mať vplyv na výkon jej spoluvlastníckych práv, nakoľko žalobca ani I.. L. G. nie sú vlastníkami nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania.

12. Súd prvej inštancie uvedené podanie doručoval žalobcovi, ako aj jeho zástupkyňi (I.. L. G.) ako aj súčasne osobe intervenientky s možnosťou sa k tejto námietke vyjadriť, a to podaním zo dňa 10.12.2019 a opätovne podaním zo dňa 20.1.2020, zástupkyňi žalobcu a súčasne ako intervenientke, ktorú prevzatá dňa 10.2.2020 (č.l. 154). K námietke žalovanej voči vstupu do konania intervenientky I.. L. G. sa I.. L.B. G. nevyjadrila ani ako zástupkyňa žalobcu ani ako intervenientka.

13. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie mal preukázané, že I.. L. G., nie je v súčasnosti spoluvlastníčkou nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu súd a na výzvu súdu, aby sa k námietke žalovanej o prípustnosti intervencie nevyjadrila, súd vzhľadom na nepreukázanie, právneho záujmu na výsledku konania rozhodol, že vstup intervenienta do konania nepripúšťa.

14. Súd prvej inštancie dodáva, že o právny záujem ide vtedy, ak rozhodnutím súdu vo veci bude dotknuté právne postavenie intervenienta, teda jeho práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva (časopis zo Súdnej praxe č. 70/2006).

15. Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 22.11.2019 žalobca uviedol, že právny zástupca „vedľajšej účastníčky“ doručil Ústavnému súdu sťažnosť vo veci porušenia základných práv v konaní vedenom pred OS Prešov a rieši sa tam otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v predmetnej veci.

16. Aplikujúc ust. § 164 a § 165 ods. 1, 2 CSP po preskúmaní veci súd prvej inštancie má za to, že okolnosť, že vedľajšia účastníčka sa obrátila na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou týkajúcou sa porušenie jej procesných práv, nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v predmetnej právnej veci. Za týchto okolností nie sú naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle § 164 CSP v predmetnej právnej veci.

17. Súd prvej inštancie ďalej vo veci poukazuje na to, že vo veci nevyhovelo poslednému návrhu na odročenie pojednávania žalobcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 18.2.2020 (predvolanie bolo doručené dňa 10.2.2020) na pojednávanie vytyčené na deň 21.2.2020, odôvodnené tým, že sa nemôže zúčastniť pojednávania pre zdravotné dôvody, ktoré môže preukázať v prípade výzvy súdu. Zástupkyňa žalobcu a súčasne intervenientka na strane žalobcu sa pojednávania nezúčastnila hoci predvolanie jej bolo doručené dňa 10.02.2020 a svoju neprítomnosť ani neospravedlnila.

18. Súd prvej inštancie vo veci poukazuje na to, že tak žalobcovi ako aj jeho zvolenej zástupkyňi a súčasne intervenientke na strane žalobcu (nakoľko o jej nepripustení do konania rozhodol súd až v tomto rozhodnutí) doručoval niekoľko krát predvolanie, ktoré obsahuje procesné poučenie o tom, čo má obsahovať žiadosť o odročenie pojednávania taktiež osobitne podaním zo dňa 10.12.2019 súd žalobcu a jeho zástupkyňu opakovane oboznámil s postupom a potrebou preukázať dôvody pre ktoré navrhuje odročiť pojednávanie. Žalobca napriek tomu pri poslednej žiadosti vyzval súd na osobitnú výzvu, na predloženie dôkazov tom, že sa nemohol konania dňa 21.2.2020 zúčastniť.

19. Súd prvej inštancie v danej právnej veci má za to, že žalobca opakované žiadosti podáva za účelom, ktorý sa nimi nemá sledovať.
20. Pokiaľ ide o vec samú na základe predložených listinných dôkazov zo strany žalobcu mal súd prvej inštancie zistené, že žalobca a žalovaná sú vlastníkami susediacich nehnuteľností.
21. Žalovaná nepopierala, že vykonala v prednej časti hraníc pozemkov odstránenie plota, aby usporiadala narušené susedské vzťahy.
22. Z predloženého LV č. XXX, kat. úz. Š. J. mal súd prvej inštancie preukázané, že sporné nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcu boli na základe kúpnej zmluvy prevedené na iného vlastníka, ktorý nie je účastníkom konania.
23. Žaloba na určenie priebehu hranice medzi sporovými pozemkami je žalobou vlastníckeho práva, lebo v konaní o takej žalobe ide o vzájomné vymedzenie predmetu dvoch vlastníckych práv, teda určenie, ktorá časť zo spornej plochy patrí tomu - ktorému z vlastníkov susedných pozemkov.
24. V danej právnej veci zo strany žalobcu neboli navrhnuté žiadne dôkazy, ktoré by jeho tvrdenie o zábere spornej plochy nehnuteľnosti žalovanou preukázali ako pravdivé.
25. Z dôvodu, že žalobca nepreukázal súdu, že došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva súd dospel k tomu, že neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal súdu svoje tvrdenia.
26. Ako je zrejmé z obsahu spisu, podanou žalobou sa žalobca domáha ochrany vlastníckeho práva, pričom v takých sporoch aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu v tomto prípade - žalobcovi nim uplatňované právo (nárok).
27. V prejednávanvej veci námietka aktívnej legitimácie žalobcu bola aj obsiahnutá vo vyjadrení žalovanej a prvostupňový súd sa ňou zaoberal námietkou a dospel k záveru, že žalobca stratil v danej právnej veci aj aktívnu legitimáciu, predajom predmetne nehnuteľnosti, teda stratou vlastníckeho práva.
28. V danej právnej veci žalobca nebol v konaní úspešný, preto vznikol nárok na náhradu trov konania žalovanej, pričom o ich výške rozhodne súd samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.
29. Proti tomuto rozsudku ako celku podali včas odvolanie žalobca a intervenient na jeho strane z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. a), b), d) a h) CSP.
30. V podanom odvolaní uviedli, že on ani žalovaná vo veci nenamietali prípustnosť I.. L. G. v konaní ako vedľajšej účastníčky. Ďalej namietali nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý aj bez námietky rozhodoval o prípustnosti vstupu vedľajšieho účastníka, kde zároveň poukázali na rozhodnutia odvolacích súdov v tejto veci s tým, že prvostupňový súd tým, že opakovane nepripustil vstup do konania I.. L. G. ako intervenienta na strane žalobcu, tak konal napriek viazanosti dvoma rozhodnutiami krajského súdu, ktoré pre jej osobu opakovane uznali právo na konanie, ktoré trvá až do právoplatného rozhodnutia. Podľa odvolateľov napadnutým rozhodnutím súd extrémne vybočil z ust. § 470 ods. 2 O.s.p. v spojení s čl. 2 ods. 2, veta prvá, CSP, rovnako napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu podľa odvolateľov vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a odôvodnenie napadnutého rozsudku súd zaťažil vadami zmätočnosti a nepreskúmateľnosti, pričom napadnutý rozsudok súd oprel o vety vytrhnuté z kontextu rozhodnutia NS SR vo veci sp. zn. 1Cdo/128/2017.
31. V ďalšom odvolatelia poukázali na neprimeranú dĺžku tohto sporu, pričom odôvodnením nepripustenia účasti I.. G. tým, že podľa LV č. XXX ona nie je vlastníčkou nehnuteľnosti, o ktorú v konaní ide súd podľa odvolateľov zaťažil napadnutý rozsudok procesnou vadou rozpornosti a nepreskúmateľnosti.
32. Rovnako podľa odvolateľov napadnutý rozsudok obsahuje nesprávne poučenie o tom, že odvolanie proti výroku II. nie je prípustné s tým, že toto nesprávne poučenie zakladá právo pre žalobcu na odvolanie.

33. Taktiež žalobca v predmetných podaniach odôvodnil, že práceneschopnosť jeho právnej zástupkyne a taktiež rozhodovanie Ústavným súdom o sťažnosti sa týkajúcej predmetnej veci neumožňuje, aby prebiehalo pojednávanie. Súd uvedené dôvody náležite podľa odvolateľov neposúdil a nereagoval na výzvu žalobcu o vyžiadaní, v prípade potreby osobne od právnej zástupkyne, preukázania práceneschopnosti. Súd napriek preukázateľne vážnym okolnostiam neumožňujúcim prítomnosť právnej zástupkyne na pojednávaní namiesto predĺženia, resp. odročenia pojednávania vo veci konal a rozhodol, čím podľa žalobcu porušil právo na rozhodovanie a verejné vyhlásenie rozsudku prítomnosti strany žalobcu. S poukazom na uvedené vrámci odvolacieho návrhu žiadal žalobca, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu.

34. Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhla potvrdiť rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny s tým, že s rozhodnutím súdu prvej inštancie v celom rozsahu súhlasila. K odvolaniu žalobcu žalovaná uviedla, že je toho názoru, že žiaden z uvádzaných odvolacích dôvodov nie je daný. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k namietanému porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces vo vzťahu k jeho právu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, či právo na realizáciu svojich procesných práv, zároveň súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa základne požiadavky kladené na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku ako aj v zmysle čl. 46 Ústavy SR. Výroky rozhodnutia zodpovedajú výsledkom dokazovania, vyhodnotenia dôkazov a správneho právneho posúdenia čo sa prejavilo v odôvodnení rozhodnutia, ktorého dôvody sú dostatočne jasne, presvedčivé a zrozumiteľné.

35. K svojmu vyjadreniu pripojila žalovaná list, v ktorom poukázala, že pozemok riadne uvoľnili, pričom postupom času sa situácia zmenila, keď manželia G. prepísali dom na pána H. J., pričom manželia G. naďalej bývajú v tomto dome a majú súdne spory s obcou a konflikty so susedmi z opačnej strany pozemku. Zároveň v tomto liste žalovaná vyslovila podozrenie na duševnú poruchu manželov G., ako aj údajný psychický teror, resp. na zavádzanie súdu.

36. Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu uviedol, že jej vyjadrenie je symbiózou osočovania, ohovárania, klamstva a urážky na cti účastníkov súdneho konania na strane žalobcu, spôsobilým k ohrozeniu ich vážnosti spoločnosti, čím došlo k porušeniu dôstojnosti súdneho konania. Podľa žalobcu spravodlivosť nie je akceptácia svojvôli agresívneho ignorantstva, ale pojem spravodlivosť sa chápe ako morálna koncepcia, ktorá je istým všeobecne záväzným pravidlom, ktoré platí medzi ľuďmi s tým, že toto pravidlo dodáva medziľudským vzťahom istotu o konaní iných.

37. K uvedenému vyjadreniu žalobcu žalovaná svoje vyjadrenie nepodala.

38. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a intervenienta na jeho strane nie je dôvodné.

39. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

40. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale

iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

41. Žalobca spolu s intervenientom v podanom odvolaní namietal nepreskúmateľnosť rozsudku, čo zakladá inú vadu konania. Tu odvolací súd uvádza, že prípadnú nepreskúmateľnosť rozsudku možno subsumovať iba pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP - porušenie práva na spravodlivý proces, a nie pod odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. d) CSP - inú vadu, lebo tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto vada však odvolacím súdom zistená nebola.

42. K samotnej nepreskúmateľnosti - k porušeniu práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že iba také rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktorého právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, resp. tieto právne závery v žiadnej možnej interpretácii z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplývajú. Z odôvodnenia tu napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Za daného stavu potom odôvodnenie tu napadnutého rozsudku rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, teda je preskúmateľné.

43. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

44. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

45. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

46. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací najskôr skúmal či odvolanie nie je prípustné. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

47. V ust. § 357 písm. a) až o) CSP sú uvedené uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné odvolanie.

48. Podľa § 386 písm. c) CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

49. Je nepochybné, že výrok rozsudku, ktorým nepripustil vstup intervenienta do konania na strane žalobcu, má povahu uznesenia. Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy (Občiansky súdny poriadok) bola zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Pri tejto forme súdneho rozhodnutia totiž vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je a pripúšťa sa len v prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Takéto obmedzenie je podľa dôvodovej správy CSP umožnené zavedením nového inštitútu sťažnosti, ktorá sa považuje za systémové opatrenie na odbremenenie odvolacích súdov.

50. Predmetom odvolania je aj výrok rozsudku majúci povahu uznesenia, ktorým súd prvej inštancie nepripustil vstup intervenienta na strane žalobcu. Okruh rozhodnutí súdu, proti ktorým CSP v ust. § 357 odvolanie pripúšťa je vymenovaný taxatívne, čo znamená, že proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v tomto ustanovení, odvolanie prípustné nie je. Keďže v danom prípade prípustnosť odvolania proti uzneseniu o nepripustení vstupu intervenienta neupravuje Civilný sporový poriadok, v konečnom dôsledku to znamená, že odvolanie proti tomuto výroku rozsudku prípustné nie je.

51. Vzhľadom na to, že v danom prípade odvolanie smerovalo proti výroku aj vete rozhodnutia, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, nemohol odvolací súd napadnuté rozhodnutie v tejto časti preskúmať a meritórne o ňom rozhodnúť, ale musel o odvolaní rozhodnúť v súlade s citovaným ust. § 386 písm. c) CSP tak, že ako je to uvedené v I. výroku tohto rozsudku.

52. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia obsahlo uvádza v bode 37 odôvodnenia prečo nevyhovelo poslednému návrhu na odročenie pojednávania žalobcu, ktoré bolo súdu doručené dňa 18.2.2020, na pojednávanie vytyčené na deň 21.2.2020. Súdu prvej inštancie však uniklo, že žalobca týmto podaním (na čl. 157 súdneho spisu) len oznamuje, že sa jeho právna zástupkyňa a zároveň vedľajšia účastníčka, resp. intervenient, nemôže zúčastniť pojednávania vytyčené na deň 21.2.2020 zo zdravotných dôvodov a zároveň oznamuje konajúcemu súdu, že doposiaľ nie je rozhodnuté o sťažnosti predloženej Ústavnému súdu v predmetnej veci a preto, aby nedochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní, do rozhodnutia Ústavného súdu navrhol v zmysle § 164 CSP žaloba konanie prerušiť. Z uvedeného podania však nijako nevyplýva súdom prvej inštancie uvádzaný návrh na odročenie pojednávania konaného dňa 21.2.2020, na ktorom došlo aj k vyhláseniu napadaného rozsudku. Uvedená skutočnosť, a to, že žalobca nepožiadala o odročenie pojednávania konaného dňa 21.2.2020 zrejme unikla súdu prvej inštancie a tento zbytočne posudzoval dôvody, resp. tieto uvádzal v odôvodnení svojho rozhodnutia dôvody umožňujúce mu rozhodnúť v neprítomnosti žalobcu a jeho právnej zástupkyne.

53. Rovnako neobstojí odvolanie žalobcu a intervenienta voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu, keď už medzi tým Ústavný súd rozhodol o sťažnosti I.. L. G. v tejto veci, a to nálezom sp. zn. I. US 379/2020-42 zo dňa 27.10.2020, pokiaľ žalobca a intervenientka v podanom odvolaní rozšírili dôvody, pre ktoré by mal súd konanie prerušiť, a to zlý zdravotný stav splnomocnenej zástupkyne žalobcu, ktorá je zároveň intervenientom na jeho strane, tak odvolací súd jednak uvádza, že k týmto dôvodom, keďže ide o novoty v odvolacom konaní, už nemohol prihliadať a navyiac pre uvedené skutočnosti sa žalobca opakovane ospravedlňoval na pojednávania, keď uvádzal jednak svoj zlý zdravotný stav, resp. zlý zdravotný stav svojej manželky, kde však žalobca bol spočiatku v konaní zastúpený právnym zástupcom I.. G. Č. a až následne sa nechal zastúpiť svojou manželkou, ktorá bola spočiatku zároveň aj v postavení vedľajšieho účastníka a následne intervenienta v konaní na jeho strane, pričom mu nič nebránilo v prípade nepriaznivého dlhodobého zdravotného stavu jeho ako aj jeho manželky, aby sa aj naďalej nechal zastúpiť splnomocneným zástupcom - advokátom, tak ako to nakoniec vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu, keď sa splnomocnená zástupkyňa žalobcu a zároveň intervenientka nechala v konaní pred Ústavným súdom zastúpiť advokátkou.

54. Ohľadom napadaného rozhodnutia vo veci samej odvolací súd zdôrazňuje, že je viazaný, tak ako to uviedol vyššie, dôvodmi a rozsahom odvolania s tým, že žalobca a intervenientka na jeho strane v podanom odvolaní neuviedli žiaden relevantný, resp. konkrétny dôvod, pre ktoré by malo byť rozhodnutie vo veci samej nesprávne, keď nerozporovali skutkový stav spočívajúci v tom, že v čase rozhodnutia

súdu prvej inštancie už neboli vlastníckmi rodinného domu so súpisným č. XXX, postaveného na parc. č. XXX/X, ako aj parcel č. XXX/X a XXX/X, všetko kat. úz. Š. J., ktoré podľa žalobného návrhu mala žalovaná vydať žalobcom, t.j. nesvedčila im aktívna legitímácia v predmetnom spore. Rovnako žalobcovia nerozporovali skutočnosť, že žalovaná tieto parcely vypratala a preto žalobca nepreukázal, že došlo k zásahu do jeho vlastníckeho práva a dokonca to ani v podanom odvolaní netvrdil.

55. S poukazom na vyššie uvedené potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v merite veci včítane závislom, odvolaním rovnako osobitne nenapadnutom a taktiež správnom výroku o trovách konania s použitím § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

56. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 písm. c) v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalobcovi v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom o právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

57. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).